

Kalendář výročí

Marčanová Marie, pseudonym **Marie Marvanová** (* 3. 10. 1892 Mšeno † 3. 9. 1979 Praha), překladatelka. V mládí žila v Mělníku, absolventka reálného gymnázia a dívčího pedagogického ústavu v Plzni, kde byla učitelkou obecných škol. Od roku 1936 žila a pracovala v Praze, byla členkou *Společnosti pro kulturní a hospodářské sblížení s Ruskem*. Překládala francouzské a německé básníky, později též ruskou, ukrajinskou a běloruskou poezii. Publikovala verše pro děti.

Peer Ludvík, někdy též **Ludevít** (* 4. 8. 1847 Mšeno u Mělníka † 3. 9. 1904 Stuttgart), hudebník. Již při studiu na konzervatoři hrál na violoncello v Prozatímním divadle v Praze, spřátelil se s Antonínem Dvořákem, který mu věnoval violoncellový koncert. Nastoupil místo u dvorní kapely v Německu (Löwenbergu a Baden – Badenu), dále v ruském Pavlovsku u Petrohradu a nakonec zakotvil na doporučení mšenského rodáka a barytonisty Jana Píška v dvorním divadle v německém Stuttgartu. Ve

Mšeně účinkoval na dobročinných koncertech. Jeho bratr **Josef** (* 1850 Mšeno u Mělníka † 1894 Stuttgart) ho následoval po dokončení studia na konzervatoři do Stuttgartu, kde byl koncertním mistrem na violoncello.

Votruba Jan Alexandr (* 11. 9. 1884 Budapešť † 25. 2. 1965 Praha), malíř a grafik. Vystudoval pražskou konzervatoř a jako violoncellista zahájil svou samostatnou dráhu v cizině – Tiflisu (Tbilisi), Moskvě, Sofii, aby se opět vrátil do Prahy a stal se členem orchestru Vinohradského, později Národního divadla. Kromě toho vystudoval soukromě malbu a grafiku, přitahovalo jej fezbářství s ušlechtilým dřevem. Na velké šachové výstavě v roce 1943 vzbudila pozornost jeho vyřezávaná šachovnice (bílá figura Krále IV. a jeho královny Blanky, věže mají podobu kokořinských věží atd.) Nezapomenutelné jsou jeho kaligrafické diplomy s miniaturami bohatě zdobenými u příležitosti jubileí osobností našeho společenského a uměleckého života, s nimiž se osobně znal. Přesto největší část jeho tvůrčí práce je uložena v obrazech (odborníci odhadují až několik tisíc jeho obrazů), kdy specialitou jsou jeho miniatury podložené znalostí heraldiky.

Tak zachytil na svých cestách všechny hrady a zámky v naší vlasti, mj. mnohokrát Mělník, z Kokořinska vznikl celý *Kokořinský cyklus*. Od roku 1920 jezdil na letní pobyt do obce Vysoká a pravidelně navštěvoval na Mělníku Milču Uzlovou.

Picko Václav, Ing. (* 23. 9. 1909 Mšeno † 16. 2. 2000), vědecký pracovník. Syn učitele, muzikanta a správce muzea ve Mšeně Václava Picka, absolvent ČVUT v Praze, v letech 1953 – 77 statistik Ústavu hygieny (později Institutu hygieny a epidemiologie) v Praze. Zabýval se pojistnou matematikou a matematickou statistikou. Statistickou analýzou se vztahem k fyzikální nebo biologické podstatě mj. prokázal, že účinek tzv. „pobytů nebo škol v přírodě“ návratem do znečištěné lokality je dočasný a pomíjivý. Doporučil jej aplikovat až třikrát do roka. Je autorem 35 vědeckých prací z bioklimatologie, zdravotní hygieny a meteorologie, a také *Základů matematické statistiky a jejich aplikace v bioklimatologii*. Organizátor motoristických akcí (terénní souťaže) ve Mšeně.

Z publikace M. Síglu Kdo byl a je kdo Mělnicko, Neratovicko, Kralupsko

Letní koncert

Město Mšeno ve spolupráci s Evangelickým sborem ve Mšeně uspořádalo v sobotu 26. července Letní koncert. V programu se představily dvě sólistky – zpěvačky Simona Bursová – Šlangalová, která ve Mšeně prožila své dětství a chodila zde i do základní školy, a Ilona Vozníčková – Šťastná.

Do programu zařadily obě sólistky především skladby Antonína Dvořáka. Za klavírního doprovodu Marcely Rezkové nejprve zaznělo několik Biblických písní. Spolu pak zazpívaly několik Dvořákových Moravských dvojzpěvů. Zpěvačky neopomněly ani oblast gospelů a muzikálových melodii. Posluchače ve slušně zaplněném evangelickém kostele potěšila například píseň Máří Magdaleny z muzikálu *Jesus Christ Superstar*, který zkomponoval Andrew Lloyd Webber.

Karel Horňák

Železničáři na trati Mělník – Mladá Boleslav zachránili zraněné káně

Jízda motoráčkem na trase mezi Mšenem a Mladou Boleslaví má svoji romantiku, stačí se dívat. Nedávno jsem ji prožil trochu jinak. Vracel jsem se domů po dni plném pracovních povinností. Hned před odjezdem sdělil strojvůdce průvodčímu, že na trase mezi Trnovou a Sudoměří leží na kolejích zraněný dravec. Dohodli se, že na místě zastaví a zhodnotí šanci na záchranu. Pokud nějaká bude, určitě ho vezmou do vozu a pokusí se ho předat odborníkům.

Vložil jsem se do debaty a slíbil jsem zjistit kontakt na člověka, který by se o zraněného ptáka mohl postarat. Dohodli jsme se na spolupráci.

Ještě před Trnovou jsem měl vše potřebné zjištěno. Strojvůdce opatrně zastavuje. Průvodčí, strojvůdce i já vyskakujeme ven. Dravec leží na pražcích, vypadá, že přežít by mohl. Proto ho průvodčí překryje šátkem, bere do rukou a nastupujeme. O tom, že dravec – zřejmě káně – přežije a není na umření, svědčí i to, jak se pokusil zamávat křídly. Rozpětí je velké. Nohama však hýbat nemůže, určitě utrpěl vážné zranění.

Zatímco průvodčí nového pasažéra opečovává na sedadle, volám Luboši Vaňkovi, vedoucímu Záchrané stanice pro volně žijící živoči-

chy v Pátku u Poděbrad. Ten se s průvodčím dohodne, že poraněného ptáka ráno předá na hlavním nádraží ženám u balíků. Pan Vaněk si pro něj ráno přijede a vyzvedne.

Přes noc se o dravce postaral průvodčí, ráno si ho od ochotných žen převzal Luboš Vaněk a odvezl do záchrané stanice. Za několik týdnů volám do stanice a ptám se, jak se našemu zraněnému daří. „Je to skutečně káně. Má zraněnou páteř, ale dostane se z toho. Už jsme ho umístili do rozlítavací voliery,“ dozvídám se radostnou zprávou. Jak ke zranění došlo, se lze jen dohadovat. Pravděpodobně káně narazilo v prudkém letu do vlaku. Když totiž vidí myš, letí a nevidí nic jiného.

Díky dobré vůli sympatických železničářů zase jednou člověk pomohl přírodě. Pokud by se někdo z čtenářů chtěl blíže seznámit s prací záchrané stanice v Pátku, je to jednoduché. Stačí rozkliknout následující odkaz – www.zachranazivocichu.cz. Třeba se Vám jednou budou získané informace hodit, až se dostanete do podobné situace jako naši železničáři v mšenském motoráčku.

Michal Šimek